

[Borgbjerg.]

ningen, Formaålet var at skaffe Kompensation. Nu vel, det Standpunkt har den højtærede Minister Lov til at stille sig paa. Jeg har gjort opmærksom paa, at Tobaksbeskatningen trænger til en Reform, og naar vi nu rører ved den, er det rimeligt, at jeg rejser Spørgsmaalet om en almindelig Reform, fordi der i højeste Grad trænges til en saadan. Jeg sagde endvidere, at jeg ikke fandt, at der i Øjeblikket behøvedes Kompensation. Statskassen er ikke i Nød, den har Penge. Vi har her to Skatter, Formueskatten og Tobaksskatten — vi har ogsaa en helt Mængde andre, men nu sammenligner jeg disse to —, der giver omtrent samme Beløb, 34—35 Mill. Kr., og saa kommer den højtærede Minister og siger, at det er ganske nødvendigt at sætte Formuebeskatningen ned, samtidig med at Tobaksbeskatningen sættes op. Det Standpunkt kan vi ikke anerkende Berettigelsen af.

Hermed sluttede Forhandlingen.

Lovforslagets Overgang til anden Behandling

vedtoges uden Afstemning.

Clausager: Jeg tillader mig at foreslaa, at Lovforslaget henvises til et Udvalg paa 15 Medlemmer.

Uden Forhandling eller Afstemning vedtoges dette Forslag.

Den næste Sag paa Dagsordenen var:

Fortsettelse af første Behandling af Forslag til Finanslov for Finansaaret fra 1. April 1928 til 31. Marts 1929.

Forhandlingen genoptoges.

Formanden: Da der endnu er indtegnet 22 Talere, og det er min bestemte Hensigt at afslutte denne Finanslovdebat i Løbet af i Dag og i Morgen, maa jeg meget indtrængende henstille til efterfølgende Talere nu at fatte sig saa kort som muligt.

Holstein: Den højtærede Statsminister begyndte sin ministerielle Programtale forleden med et historisk Tilbageblik over den Valutapolitik, der har været ført her i Aarene fra 1920 til Valutaforliget i December 1924, og den højtærede Statsminister kom

til det Resultat, at alle de Bestræbelser, alle de Synsmaader og Forslag, der i den forløbne Tid var fremkommet, havde været spildt Ulejlighed, de havde intet været værd. Vi havde Valutakommissionen i 1920, som afgav en Betænkning, der var Makulatur. Vi fik den store Valutakonference i 1923, ligesaa Makulatur. Vi fik Kursegaliseringfonden, ligesaa. Vi fik den højtærede Finansministers saakaldte samlede Valutaplan, ligesaa. Socialdemokratiets, ligesaa. Utallige Artikler og Afhandlinger af Videnskabsmænd og af vore bedste politiske Pennførere, ligesaa Makulatur. Indtil den store Dag, da Austerlitzsolen brød gennem Taagen i December 1924.

Da fandt man det rette, da fandt man det forløsende Ord. Den højtærede Statsminister benyttede Lejligheden til at stille sig selv i denne Sag i et passende, flatterende Relief, og det er jo ikke noget usædvanligt, det er i og for sig heller ikke altid noget urimeligt, det gør Statsmænd saa tit, naar et glemstomt og utaknemmeligt Folk er ved at tabe Blikket for deres politiske Fortjenester.

Men den højtærede Statsminister, *deus ex machina* i Landstinget, fandt altsaa i December 1924 det forløsende valuta-politiske Ord. Og hvad var dette forløsende Ord? Hvad var Feltraabet, det store valuta-politiske Skrig, sammentrængt i nogle korte Ord? Jo, det var simpelt hen dette, at hele Valutaproblemet gjordes til et Kreditindskrænkningsspørgsmaal, gjordes til Bankteknik. Man traf en Valutaordning, som for det første var kemisk fri for alt, hvad der hedder Beskyttelse, og som dernæst hverken i sin Form eller i sit Indhold havde Antydning af Anklage mod Venstræs svære økonomiske Forsyndelser i Tidsrummet fra 1920 til 1924.

Alle Venstræs Fejltrin, al Arven fra 1920—24 testamenterede den højtærede Statsminister til sin Eftermand, og samtidig gjorde han Nationalbanken til valutapolitisk Prügelknabe, saaledes at hvis det gik langsomt frem med Kronen, hvis den gode Ven ikke blev affivet alt for hurtigt, men i Løbet af passende langt Aaremaal — i Landbruget er vi jo baade vant til og nødte til at regne med lange Aar —, saa vilde den højtærede Statsminister faa Æren for Valutaforliget, hvis det derimod kom til at gaa hurtigere end beregnet, hurtigere end Landbruget ønskede og var tjent med, ja, saa var Nationalbanken et passende og oplagt Prügelknabeemne.

Og nu kom det til at gaa meget hurtigere, end den højtærede Statsminister